

JEHO SRDCE BUDE
DOKONALÁ TROFEJ.

PISEŇ SIRÉNŮ

ALEXANDRA CHRISTO

COO
BOO

Pieseň sirény

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Alexandra Christo

Pieseň sirény – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PIESEŇ SIRÉNY

ALEXANDRA CHRISTO

Z angličtiny preložila Veronika Lašová

COO
BOO

Mojim milovaným, ktorým osud nedoprial,
aby držali v rukách túto knihu.

JEDĚN

Za každý rok, čo som nažive, mi do zbierky pribudne jedno srdce.

V piesku na dne svojej spálne ich schovávam už sedemnást. Raz za čas rozhrniem jemné zrnká, len aby som sa uistila, že sú stále tam. Krvavé, hlboko zahrabané. Starostlivo si ich prepočítam, overím si, či mi v noci nijaké neukradli. Taká obava je celkom pochopiteľná. Srdcia znamenajú moc a predstaviteľky môjho druhu prahnú po moci ešte viac než po slanej vode.

Kolujú všelijaké chýry. Počula som o zmiznutých srdciach a o ženách, ktoré harpúnou pribíjajú k morskému dnu, aby ich potrestali za zradu. Trpia, kým sa ich krv premení na soľ a ony sa rozplynú na morskú penu. Tak dopadnú ženy, ktoré ukradnú sirénom ich ľudskú trofej. Morské víly, podobné skôr rybám ako ľuďom, s trupom plynule prechádzajúcim do plutiev a chvosta.

Na rozdiel od sirén majú morské víly telo pokryté modrými kostnými doštičkami, namiesto vlasov im rastú dlhé mäsité výbežky a chýba im čelusť, vďaka čomu dokážu roztriahnuť ústa do veľkosti člna a prehltnúť žraloky v celku. Pozdĺž chrbtice aj paží sa im tiahnu polopriesvitné plutvy. Požičali si niečo z ryby, niečo z človeka, no nemajú krásu ani jedného z tých tvorov.

Ako všetky obludy, aj ony dokážu spôsobiť smrť, no kým my sirény ľudí zvädzame a zabíjame, morské víly sú ľuďmi priam fascinované. Kradnú im všelijaké čacky, neúnavne plávajú za ich loďami v nádeji, že z paluby čľupne do vody nejaký poklad. Niekedy zachránia námorníkom život a za odmenu si nevezmú nič okrem talizmanu pre šťastie. A keď nám sirénam kradnú nazbierané srdcia, nerobia to z túžby po moci. Prahnú po nich v domnienke, že ak ich zjedia dosť, samy sa premenia na ľudské bytosti.

Nenávidím morské víly.

Prstami si prečesávam husté vlasy. Voľne mi splyvajú na chrbte a sú červené ako moje ľavé oko – len ľavé, samozrejme, lebo pravé oko každej sirény má farbu mora, v ktorom sa narodila. V mojom prípade je to veľké more Diávolos s vodou sfarbenou ako jablko a zafír, hoci už nepripomína ani jedno, ani druhé. Práve na dne tohto mora leží moja domovina, kráľovstvo Kétó.

Je všeobecne známe, že sirény sú krásne, no s príslušníkmi kráľovskej rodiny sa spája obzvlášť výnimočný druh krásy. Pôvab zrodený z krvi vládcov a zo slanej vody. Naše mihalnice sa trblietajú ako srieň, pery nám sfarbuje krv námorníkov. Čudujem sa, že vôbec musíme spievať, aby sme si získali vytúžené srdcia.

„Ktorého si vezmeš, sesternička?“ opýta sa ma Kahlia po psáriinsky.

Sedí na skale vedľa mňa, uprene pozoruje loď plávajúcu v dialke. Jej chvost pokrývajú šupiny tmavohnedé ako gaštany a svetlé plavé vlasy jej sotva siahajú po prsia zakryté úzkym pletencom oranžových morských rias.

„Si vtipná,“ odvetím. „Dobre vieš ktorého.“

Loď lenivo rozráža pokojné vody Adékarosu, jedného z mnohých ľudských kráľovstiev, ktoré som sa rozhodla pripraviť o princa. Táto plachetnica je menšia ako ostatné plavidlá vo flotile a natreli ju na šarlátovo, čo je oficiálna farba kráľovského rodu.

Ludia radi vystavujú na obdiv svoje bohatstvo, no tým sa iba stávajú žiadanou korisťou pre bytosti, ako sme my dve s Kahljou. Kráľovskú plachetnicu spoznáme na prvý pohľad. Koniec koncov, ako jediná z flotily má zafarbený drevený trup a na stožiaroch sa trepoce vlajka s podobizňou tigra. Adékarovský princ sa vždy plaví na tejto lodi.

Eahký cieľ pre sirény v loveckej nálade.

Slnko sa nám opiera do chrbtov. Nezniesiteľne mi praží na krk, dlhé vlasy sa mi lepia na vlhkú pokožku. Prahnem po morskej vode, takej studenej, že mi chlad prenikne až do špiku kostí ako čepeľ najostrejšieho noža.

„Škoda,“ hlesne Kahlia. „Keď som ho špehovala, vyzeral ako anjel. Má peknú tvár.“

„Bude mať ešte krajšie srdce.“

Kahlia sa zachichoce. „Lira, už celú večnosť si nikoho nezabila,“ doberá si ma. „Nebojíš sa, že si vyšla z cviku?“

„Rok sa dá sotva považovať za večnosť.“

„Závisí od toho, kto počíta.“

Vzdychnem si. „Povedz, koho máš na mysli, nech ho zabijem a ukončím túto debatu.“

Roztiahne pery do diabolského úsmevu. Je vyhradený pre chvíle, keď som najkrutejšia, lebo práve tú vlastnosť si sirény vážia zo všetkých najviac. Krutosť má cenu zlata. Od malička nás učili, aby nám priateľstvo a spriaznenosť pripadali cudzie ako súš. Vštepovali nám, že musíme byť verné a oddané iba Kráľovnej morí.

„Dnes sa správáš, akoby si nemala srdce.“

„Ale čoby,“ namietnem. „Pod posteľou ich skrývam sedemnást.“

Kahlia si vyžmýka vodu z vlasov. „Ochutnala si už toľko princov...“

Rozpráva zasneným tónom, akoby som mala byť na čo hrdá, ale za to zrejme môže fakt, že je mladučká a sama bez pomoci zatiaľ ulovila iba dve srdcia. Navyše ani jedno nepatrilo princovi. Srdcia princov sú

moja špecialita. Moja doména. Aj to je jeden z dôvodov, prečo ma Kahlia obdivuje. Zaujímajú ju, či pery princa chutia inak ako pery obyčajného muža. Neviem to posúdiť – dosiaľ som bozkávala len princov.

Odkedy ľudia zabili našu bohyňu Kétó, stalo sa pre nás zvykom ukradnúť každý rok jedno ľudské srdce, vždy v mesiac našich narodenín. Oslavujeme tým život, ktorým nás Kétó obdarovala, a zároveň sa mstíme za život, ktorý jej ľudia vzali. Keď som bola malá a ešte som nemohla loviť, robila to za mňa mama. Zakaždým mi dala srdce princa. Niektorí boli malí ako ja. Iní starí a vráskaví. Alebo to boli prostredné deti bez reálnej šance na trón. Napríklad kráľ Armonie mal kedysi šesť synov. Pamätám si, ako mi prvé roky života mama postupne nosila srdce každého z nich.

Keď som napokon dovŕšila vek vhodný na to, aby som lovila sama, ani mi nenapadlo, že by som sa zriekla princov – či už následníkov trónu, alebo nie –, a uspokojila sa s obyčajnými námorníkmi ako ostatné príslušníčky môjho druhu. Chcela som dodržiavať tradíciu, ktorú zaviedla moja mama.

„Priniesla si si mušľu?“ opýtam sa.

Kahlia si odhrnie vlasy nabok a ukáže mi oranžovú mušličku zavesenú na šnúrke okolo krku. Podobná, len o niekoľko odtieňov červenejšia, visí na krku aj mne. Na prvý pohľad nevyzerajú mušle výnimočne, ale pre nás sirény sú najjednoduchším komunikačným prostriedkom. Keď si ich priložíme k uchu, počujeme šum mora a pieseň nášho domova, podmorského paláca Kétó. Keby sme sa náhodou rozdelili, mušľa by Kahlii poslúžila ako mapa a zaviedla by ju naspäť do mora Diávolos. Sme ďaleko od nášho kráľovstva. Trvalo takmer týždeň, kým sme sem doplávali. Kahlia má len štrnásť rokov, zvyčajne sa zdržiava blízko paláca – to ja som rozhodla, že zmeníme revír, a keďže som princezná, moje vrtochy sú zákonom.

„Nerozdelíme sa,“ odpovie Kahlia.

Za zvyčajných okolností by mi neprekážalo, keby sa niektorá z mojich sesterníc stratila v neznámom mori. Vo všeobecnosti sú nezaujímavé a predvídateľné, bez ambícií či predstavivosti. Od tetinej násilnej smrti sa z nich stali neznesiteľné pätolizačky, ktoré obdivne vzhliadajú k mojej mame, čo sa mi zdá absurdné. Kráľovná morí nemá vzbudzovať obdiv. Má vzbudzovať strach.

„Nezabúdaj, musíš sa zamerať iba na jedného,“ poučím ju. „Poriadne sa sústreď.“

Kahlia prikývne. „A na ktorého?“ opýta sa. „Alebo mi zaspieva, keď sa k nemu priblížim?“

„Spievať budeme len my,“ odvetím. „Náš spev omámi všetkých na palube, ale ak upriamiš pozornosť iba na jedného konkrétneho človeka, zaľúbi sa do teba tak beznádejne, že bude zbožňovať tvoju krásu, aj keď sa začne topiť.“

„Všimla som si, že keď zomierajú, kúzlo sa zvyčajne prelomí,“ postažuje sa Kahlia.

„Lebo sa nezameriavaš na jedného, ale na všetkých. Potom tvoja korisť v hĺbke srdca vie, že ju v skutočnosti nelúbiš. Musíš po nej túžiť rovnako ako ona po tebe.“

„Ale veď ľudia sú odporní,“ namietne Kahlia. Z tónu jej hlasu však usudzujem, že o tom nie je úprimne presvedčená, len sa ma chabo snaží presvedčiť o opaku. „Ako môžeš odo mňa očakávať, že budem po nich túžiť?“

„Tentoraz nebudeš zvädzať obyčajných námorníkov. Čaká ťa kráľovská výprava a s ňou sa spája moc. Po moci túži každý.“

„Kráľovská výprava?“ Kahlia vpleští oči. „Myslela som si...“

Zháčí sa, nedokončí vetu. Myslela si, že princovia sú moji a nedelím sa o nich. To je pravda, no kde sú princovia, tam sú aj králi a kráľovné, a o tých som nikdy príliš nestála. Panovníkov možno ľahko zvrhnúť. Princovia majú zvláštny pôvab. V svojej mladosti. V oddanosti svojich

poddaných. V nádeji, že sa jedného dňa stanú veľkými vodcami. Sú vládcami budúcej generácie, a keď ich zabijete, zabijete budúcnosť. Tak ma to naučila mama.

Chytím Kahliu za ruku. „Môžeš si vziať kráľovnú. Minulosť ma nezaujíma.“

Sesternici sa rozžiaria oči. Jej pravé oko má dobre známu zafírovú farbu mora Diávolos, ľavé je krémovožlté, takmer biele. Zablýsnú sa v nich iskričky radosti, čo sa nestáva často. Ak na pätnáste narodeniny ukradne kráľovské srdce, určite si získa priazeň mojej večne nespokojnej matky.

„A ty si vezmeš princa,“ zašepká. „Toho s peknou tvárou.“

„Na tvári mi nezáleží.“ Pustím jej ruku. „Chcem jeho srdce.“

„Ulovila si už toľko srdc...“ vzdychne si anjelským hlasom. „O chvíľu ich nebudeš mať kde schovávať.“

Oblížem si pery. „Možno,“ pripustím, „ale každá princezná potrebuje svojho princa.“

DVA

Pod bruškami prstov cítim drapľavé drevo lode. Je plné triesok, šarlátová farba na trupe praská a odlupuje sa. Prova prerezáva vodu šklbavými pohybmi ako tupý nôž, ktorý sa sťažka prediera mäsom, stláča ho a trhá, kým sa mu konečne podarí odkrojiť malý kúsok. Plachetnica je už na viacerých miestach prehnutá a z toho zápachu ma štípe v nose.

Je to loď chudobného princa.

Nie všetky kráľovské rodiny sú rovnaké. Niektorí princovia nosia drahé kabátce posiate tolkými diamantami, že klesajú ku dnu dvakrát rýchlejšie ako ostatní. Iní sa obliekajú skromnejšie, na prsty si navlečú jeden-dva prstene a na hlavu si nasadia bronzovú korunu natretú nazlato. Mne však na ich vzhľade, samozrejme, nezáleží. Princ je predsa princ.

Kahlia pláva po mojom boku, prenasledujeme plachetnicu, ktorá si razí cestu morom. Udrzuje stálu, nemennú rýchlosť, poľahky jej stačíme. Keď lovíte ľudí, čakanie býva často mučivé. Aj dnes chvíľu potrvá, kým princ konečne podíde k zábradliu a zahľadí sa na more. Nevidí nás. Sme príliš blízko a plávame príliš rýchlo. Kahlia sa na mňa spýta vo pozrie ponad spenenú brázdu za loďou. Odpoviem jej súhlasným úsmevom.

Vynoríme sa z peny a pootvoríme pery.

Spustíme pieseň v jazyku kráľovstva Midas – je najrozšírenejší zo všetkých ľudských jazykov a ovláda ho každá siréna. Niežeby záležalo na slovách. Ľudí zväzda hudba. Naše hlasy sa rozliehajú do diaľav a vánok ich nesie späť ako ozvenu, takže sa zdá, akoby sme nespievali iba dve, ale sprevádzal nás celý zbor. Podmanivá melódia sa vznáša a krúti, vtiera sa do srdc námorníkov, až loď spomalí a napokon zastaví.

„Počuješ to, mama?“ opýta sa princ zasneným, zastretým hlasom.

Kráľovná sa postaví vedľa neho. „Čo mám počuť...?“

Hlas jej zlyhá, vábivá melódia si ju podrobí. Je ako rozkaz. Všetci na palube zmeravejú, pohľadom prečesávajú zvlnenú hladinu. Upriamim pozornosť na princa a začnem spievať nežnejšie, prívetivejšie. Nepotrvá dlho a uprie na mňa zrak.

„Bohovia...“ vzdychne. „Si to ty.“

Usmeje sa, z ľavého oka sa mu vykotúla slza.

Prestanem spievať, iba si potichu pohmkávam.

„Láska moja,“ hlesne. „Konečne som ťa našiel.“

Chytí sa povrazového rebríka, vykloní sa ďaleko ponad okraj lode, hrudník pritlačí k drevenému zábradliu a natiahne ku mne ruku. Má na sebe béžovú košeľu, rozviazané šnúrký na golieri sa mu voľne pohojdávajú, rukávy má roztrhané a prežraté od molí. Hlavu mu zdobí tenká zlatá koruna, taká krehká, že by ju zlomil silnejší poryv vetra. Princ pôsobí ošumelým, zanedbaným dojmom.

Ale tá tvár...

Hebká a okrúhla, s pletou ako lakované drevo a s prenikavými tmavohnedými očami. Kučeraivé vlasy sa mu stáčajú do bujnej štice slučiek a špirál. Kahlia mala pravdu – vyzera ako anjel. Je nádherný. Jeho srdce bude cennou trofejou.

„Si neuveriteľne krásna,“ ozve sa kráľovná a uchvátena pozrie do vody na KahlIU. „Nechápem, ako som niekedy mohla ľúbiť niekoho iného než teba.“

Kahlia rozťahne pery do panenského úsmevu a kývne prstom na kráľovnú, volá ju k sebe do mora.

Znovu sa obrátim k princovi, horúčkovito ku mne vystiera ruku. „Láska moja,“ nalieha. „Vyjdi na palubu.“

Rázne pokrútim hlavou, neprestajne si pohmkávam. Šum vetra sa prelína s uspávkou môjho hlasu.

„Tak idem za tebou ja!“ zvolá. Ani si neuvedomuje, že nekoná z vlastnej vôle.

S radostným úsmevom sa vrhne do vody. Krátko po tom, čo jeho telo prerazí hladinu, ozve sa druhé čľupnutie – kráľovná sa vydala na milosť mojej sesternici. Keď členovia posádky začínajú ich zoskok, niečo sa v nich prebudí a okamžite začnú kričať.

Ponad bok lode sa nakláňa zo päťdesiat ľudí, držia sa povrazov a dreveného zábradlia, s hrôzou sledujú výjav odohrávajúci sa v mori pod nimi. Nikto sa však neodváži skočiť cez palubu a zachrániť svojich panovníkov. Cítim ich strach, mieša sa so zmätkom, ktorý nastúpi vždy, keď náhle utíchne naša pieseň.

Zadívam sa princovi priamo do očí, pohladím ho po hebkej, anjelskej pokožke. Jednu ruku mu položím na líce, druhú na kostnaté plece a nežne ho pobozkám. Len čo sa naše pery spoja, stiahnem ho pod hladinu.

Keď sa ponoríme dostatočne hlboko, preruším bozk. Už dávno som prestala spievať, ale princ zostáva očarený. Aj keď sa mu plúca naplňujú slanou vodou a vyľakane lapá po dychu, nespúšťa zo mňa zrak. Otvára ústa v nemom úžase, zamilovane na mňa hľadí.

Kým sa topí, priloží si prsty na pery, akoby si chcel navždy zapamätať náš bozk.

Neďaleko odo mňa sa kráľovná zúrivo metá, divoko rozhadzuje rukami aj nohami. Chytí sa za hrdlo a odstrčí od seba Kahlia. Nahnevaná sesternica ju zdrapí za členok a stiahne ju hlbšie do mora. Kráľovná

bolestivo zvráští tvár, všemožne sa usiluje vyslobodiť, ale márne. Zovretie sirény je silné ako zverák.

Poláskam umierajúceho princa. Narodeniny oslávim až o štrnásť dní. Tento výlet som naplánovala pre Kahliu – chcela som, aby na pätnáste narodeniny ulovila kráľovské srdce. Ja som dnes nezamýšľala loviť. Vedela som, že keby som ukradla srdce s dvojtyždňovým predstihom, porušila by som matkinu najposvätnejšiu zásadu. A predsa mi teraz pred očami pomaly zomiera princ. Hnedá pleť a pery mu modrejú, nadobúdajú odtieň okolitej vody. Vlasy sa mu bezvládne vlnia okolo hlavy ako čierne morské riasy. Svojou nevinnosťou mi pripomína prvého princa, ktorého som pripravila o život. Chlapca, ktorého moja matka využila ako nástroj, aby ma premenila na obludu.

Má takú peknú tvár... pomyslím si.

Palcom prejdem úbohému princovi po perách, pohľadom sa mu vpijem do pokojnej tváre, a potom zrevem tak, ako to nedokáže nijaký iný tvor. Môj prenikavý škrekot trhá kožu a drví kosti. Kričím, aby bola mama na mňa hrdá.

Plynulým pohybom vrazím princovi päst do hrude a vytrhnem mu srdce.

TRI

Teoreticky som vrah, ale rád si nahováram, že je to jedna z mojich lepších vlastností.

Zdvihnem nôž do mesačného svitu, obdivujem lesklú krv, kým sa vsiakne do ocele a zmizne. Dostal som ho na sedemnásť narodeniny, keď už bolo zrejmé, že zabíjanie nevnímam len ako koníček. Kráľ vyhlásil, že je nevhodné, aby sa mladý princ ukazoval na verejnosti s hrdzavou čepelou. A tak sa teraz ukazujem na verejnosti s magickou čepelou, ktorá tak rýchlo vpija krv obetí, že sa ňou nestihnem ani pokochať. Takto to je zrejme oveľa vhodnejšie. Aj keď na môj vkus trochu teatrálné.

Obzriem si mŕtvolu na palube.

Saad je mohutné plavidlo, dlhé ako dve bežné lode. Unieslo by štyristo námorníkov, no mám ich o polovicu menej, lebo zo všetkých cností si najviac vážim lojálnosť. Na korme sa hompálajú staré čierne lampáže, špicatá čeleň prečnieva ďaleko cez provu ako dýka. *Saad* nie je len obyčajná plachetnica, je to zbraň. Tmavomodrá ako polnoc, s plachtami krémovými ako kráľovna pokožka, s hnedou palubou hladkou ako kráľova tvár.

Na palube v tejto chvíli leží krvavé telo mŕtvej sirény.

„Nemala by sa rozplynúť?“

Otázku položí Kolton Torik, môj prvý dôstojník. Nedávno oslávil štyridsiatku, má snehobiele fúzy, je zavalitý, o dobrých desať centimetrov vyšší odo mňa a každá z jeho paží sa hrúbkou vyrovná mojej nohe. V týchto letných mesiacoch nosí odstrihnuté krátke nohavice rozstrapkané nad kolenami, bielu košeľu a čiernu vestu previazanú hrubou červenou stuhou. Z jeho štýlu obliekania usudzujem, že na rozdiel od ostatných záležitostí, s ktorými sa dennodenne stretávame, rolu skoropiráta neberie veľmi vážne. V tomto ohľade sa líši od iných členov posádky, napríklad od Kyea, ktorý neberie vážne absolútne nič, ale zato sa oblieka ako čestný člen neslávne známych zlodejov z klanu Xaprárov.

„Cítim sa čudne, keď sa na ňu pozerám,“ zahundre Torik. „Od pása nahor vyzerá ako normálna ženská.“

„Rád si obzeráš polonahé ženské, pravda?“

Torik sa zapýri a odvráti zrak od obnažených prs sirény.

Samozrejme, rozumiem, ako to myslel, no odkedy sa plavím po ďalekých moriach, akosi som zabudol, čo znamená byť zdesený a otrasený. Pri pohľade na sirény vidím len dlhý chvost, krvavočervené pery, neprirodzené dvojfarebné oči. Ľudia ako Torik – slušní ľudia – vidia tie bytosti také, aké by mohli byť: ženy a dievčatá, matky a dcéry. Ja ich však vnímam len také, aké sú: obludy a príšery, netvory a démoni.

Nie som slušný človek. Už dávno nie.

Pokožka sirény sa pred nami odrazu začne roztápať. Vlasy sa jej vysušia, šupiny roztečú, rozpustí sa dokonca aj krv, ktorá ešte pred chvíľou stekala na palubu. Siréna sa za krátku chvíľu zmení na morskú penu a napokon zmizne aj tá, až z nej nezostane vôbec nič.

Som za to vďačný. Keď siréna zomrie, premení sa naspäť na oceán, takže si nemusíme robiť starosti s tým, ako sa zbavíme tela. Nemusíme ho páliť. Nemusíme hádzať do vody hnijúcu mŕtvolu. Možno nie som slušný človek, ale mám v sebe aspoň tolko slušnosti, že to považujem za výhodu.

„Čo teraz, kapitán?“

Kye odloží meč a postaví sa k Madrid, druhej dôstojníčke. Kye si ako zvyčajne obliekol čiernu košelu a nohavice zošité z kusov kože, nechýbajú mu ani rukavice bez prstov. Svetlohnedé vlasy má po bokoch vyholené ako väčšina mužov z kráľovstva Omorfíá, kde je prítažlivý vzhľad dôležitejší než všetko ostatné. Kye dokonca stavia estetiku nad morálku. Našťastie preňho, a možno pre nás všetkých, Madrid ľudí priam zázračne prinútiť, aby dodržiavali dobré mravy. Na vycvičenú vrahynú je prekvapivo eticky založená, vďaka čomu Kyea uchránila už pred nejedným morálnym prehreškom.

Pousmejem sa. Páči sa mi, keď ma volajú kapitán – a nie môj pane, môj princ alebo vaša kráľovská výsosť sir Elian Midas, ako ma oslovujú poddaní pomedzi hlboké úklony. Kapitán mi vyhovuje oveľa viac než môj oficiálny titul. Aj tak som skôr pirát ako princ.

Všetko sa začalo, keď som oslávil pätnáste narodeniny, a za ostatné štyri roky mi oceán nesmierne prirástol k srdcu. Keď som v Midase, večne sa cítim ospalý. Unavuje ma, že sa musím správať ako princ. Vyčerpávajú ma rozhovory s aristokratmi, ktorí ma považujú za jedného z nich. Na palube *Saadu* však nespím skoro vôbec. Akoby som nikdy nebol dost ustatý. Telo mi pulzuje životom, v žilách mi prúdi nekončná energia. Som ustavične v strehu, zaplavujú ma elektrizujúce vlny vzrušenia, a kým zvyšok posádky spí, ja ležím na hornej palube a pozorujem hviezdy.

Spájam si ich do obrazcov, vymýšlam si príbehy o miestach, kde som bol a kam ešte len pôjdem. O moriach, ktorými sa preplávim, o námorníkoch, ktorých naverbujem, o obludách, ktoré zabijem. Toto nadšenie ma nikdy neopúšťa, dokonca ani vo chvíľach, keď sa na mori objaví smrteľné nebezpečenstvo. Ani keď začujem dobre známu pieseň, ktorá preniká hlboko do duše, a zakaždým vo mne prebudí vieru v lásku. Hrozba smrti iba zvyšuje môj smäd.

Ako Elian Midas, korunný princ a dedič midaského trónu, som nezniesiteľne nudný. Pri rozhovoroch riešim štátnické záležitosti, hospodársku situáciu kráľovstva, budúce plesy a to, ktorá z prítomných dám má najkrajšie šaty a či by niektorá stála za hriech. Vždy, keď zakotvím v Midase a musím hrať rolu korunného princa, mám pocit, že čas mi preteká pomedzi prsty. Mesiac, týždeň alebo deň, ktorý sa už nikdy nevráti. Cítim sa, akoby som premárnil príležitosť zachrániť niekomu život. Akoby som Skaze princov podhodil ďalšiu obeť kráľovského rodu.

Keď som iba Elian, kapitán *Saadu*, stáva sa zo mňa celkom iný človek. Len čo loď zakotví na ľubovoľnom pobreží, môžem byť opäť sám sebou a užívať si spoločnosť posádky. Môžem piť, kým neodpadnem, laškovať so ženami, čo majú rozpalené lýtka, voňajú po ružiach a jačmeni, a keď im poviem, že som princ, zasmejú sa a poznamenajú, že ak chcem pohárik zadarmo, musím si vymyslieť vierohodnejšiu historku.

„Kapitán,“ vytrhne ma zo zamyslenia Kye, „čakáme na rozkazy.“

Vyleziem po rebríku na hornú palubu, spoza opaska vytiahnem zlatý ďalekohľad a priložím si ho k očiam orámovaným čiernou farbou. Nad špicatým hrotom čeleňa vidím more. Tiahne sa do diaľav. Do nekonečna. Široko-ďaleko nič, len priehľadná voda. Oblížem si pery, neviem sa dočkať ďalších vzrušujúcich zážitkov.

Hoci mi v žilách koluje kráľovská krv, moja túžba po dobrodružstve je silnejšia. Podľa môjho otca je nevhodné, aby sa dedič midaského trónu ukazoval na verejnosti s hrdzavým nožom, aby na niekoľko mesiacov zmizol bez stopy a plavil sa po otvorenom mori, aby v devätnástich rokoch stále nemal vyhovujúcu manželku, aby nosil trojrohý klobúk a handry previazané rozstrapkanou šnúrkou namiesto zlatého opaska.

Je nevhodné, aby som bol pirátom a lovcem sirén, keď mám byť princom.

S povzdychom sa prejdem po prove. More naokolo je obrovské, ale naľavo už nejasne rozoznávam pevninu. Kráľovstvo Midas. Domov.